

PROLOOG

*26 januari, Groot-Brittannië,
Engeland, York, 16.21 uur*

Jeoffray Charles Wilson nipte aan zijn kop sterke Assamthee, die hij zoals altijd met melk en een lepeltje suiker dronk, terwijl zijn blik over de toelichting op de laatste pagina gleed.

In gedachten verzonken draaide hij zijn hoofd naar het raam en keek naar buiten, naar de tuin, waar de takken van de oude eik in de winterstorm heen en weer zwiepten. Deels vergane bladeren werden zo nu en dan tegen de ruit geblazen, bleven plakken en werden er door de neerkletterende regen weer afgespoeld.

Perfect teatime-weer.

Als rechtgeaarde Brit had hij niets tegen een zekere mate van bijgeloof en hij accepteerde spoken in oude kastelen en landgoederen als een gegeven. Het was nu eenmaal een mooie traditie.

Maar nu had Harm Byrne, topcrimineel en zijn voormalige werkgever, een elektronisch dossier over een andere, verborgen wereld aan hem nagelaten en dat stemde hem tot nadenken. Mede omdat er absoluut geen waanzin in te bekennen viel. Geen woord.

Perfect weer voor ondieren.

Wilson had nooit in vampiers geloofd. Ook niet in weerwolven of demonen. En toch had zijn oude baas, die nooit een fantast was geweest, een beschrijving van deze wezens gegeven, inclusief al hun ondersoorten en de krachten en zwakheden waaraan je ze kon herkennen, hoe je ze elimineerde, wat je bij ontmoetingen moest vermijden, enzovoort en zovoort.

Eerst had de voormalige butler naar de regels gestaard. Daarna had hij gelachen. Vervolgens was hij onzeker geworden. En nu bevond hij zich in een vreemd tussenstadium: hij wilde een van die ondieren zien!

Wilson had een enorm kapitaal van Harm Byrne geërfd en als tegenprestatie had hij een opdracht gekregen: ene Elena Karkow, een meisje van amper zeven jaar, en haar moeder, die Emma heette en een jaar of

dertig was, moest hij van een afstandje beschermen, voorzichtig contact met hen opnemen, hen als een vriend benaderen en een vertrouweling van hen worden.

Dan krijg ik toch nog een vrouw en een dochter.

Wilson was de perfecte man voor deze opdracht. Eind veertig, alleenstaand, geen kinderen, goed opgeleid en met veel ervaring, meertalig. Bovendien had hij een vriendelijk gezicht, waardoor mensen snel vertrouwen in hem stelden. En hij was aan volstrekt niemand gebonden.

Hij zette het kopje weg; met een zacht gerammel landde het op het schoteltje van beenderporselein. Hij aarzelde niet om deze ongebruikelijke opdracht op zich te nemen, waarvoor hij per jaar een miljoen euro uit een of ander fonds kreeg betaald. Wilson zou het voor minder hebben gedaan. Loyaal als hij was tot over de dood heen en niet eens vanwege het geld. Hij zou zijn genegenheid nooit aan Harm Byrne hebben kunnen toegeven. Het paste een bediende niet en had ook niets uitgehaald. De topcrimineel had de voorkeur aan vrouwen gegeven.

Wilson stond op uit de oorfauteuil. Langs de open haard waarin kleine vlammetjes trilden, liep hij naar het raam en liet zijn blik over de tuin dwalen.

Vampiers, demonen en weerwolven. En Elena en Emma staan op de een of andere manier in contact met die wereld. Hij vouwde zijn handen op zijn rug ineen en keek naar de regendruppels die langs het glas naar beneden rolden. *Als zulke nachtmerrieachtige wezens echt bestaan, dan kan er op de wereld toch niets zijn wat nog gruwelijker is?*

Voordat hij het dossier had bestudeerd, had hij zich veilig gevoeld. Zijn opleiding tot persoonsbeveiligers had hem de vaardigheden bijgebracht om om te gaan met allerlei vuurwapens; ook de kunst van de zelfverdediging beheerste hij tot in de perfectie. Maar wat had hij daaraan bij een gevecht met een razende weerwolf? Bij een schietpartij met een vampier? Bij een zwaardgevecht met een demon?

Ik heb een zilveren mes nodig. En de juiste kogels voor mijn pistolen. Wilson ademde diep in. *Godallemachtig, ik klink nu al alsof ik echt geloof in wat ik heb gelezen!*

Harm Byrne had hem in zijn testament gewaarschuwd dat hij moeder en dochter voorzichtig moest benaderen, omdat hun vertrouwen in het verleden vaak geschonden was. In het begin moest hij alleen van een afstandje op hen letten en pas na een jaar contact met hen opnemen. Bij het boodschappen doen of zo. Het allerbelangrijkste was om voorzichtig

te zijn en de geschikte momenten geduldig af te wachten.

De foto van een vrouw, die eruitzag als Emma's oudere zus, zat ook in het dossier. Ze zou een vrouwelijke vampier van de soort Kinderen van Judas zijn en de stammoeder van beiden. Ze beschermde Emma en Elena ook en was meer dan achterdochtig. Ze doodde verdachte lieden nog voordat ze vragen stelde. Zonder scrupules.

Wellicht ook mij, als ik niet goed oppas... Dat wil zeggen, als ze een vampier is. Maar dat is niet eens belangrijk. Het is al meer dan voldoende dat ze een killer is.

In de spiegel zag hij een gezicht met een stevige stoppelbaard, die de eerste grijze haren vertoonde. Het gevolg van een verwaarloosde lichaamsverzorging, maar het was ook wel buitengewoon spannende lectuur geweest. Evenals de persoonlijke tussenvoegsels van zijn baas, de lamento's... Die hadden hem diep geraakt.

Hij keek naar zichzelf, naar de verkreukelde grijs-met-rood geruite kamerjas die hij over zijn pastelkleurige pyjama droeg, en wiebelde met zijn naakte tenen. *Oké, douchen en scheren, en dan naar de Butler's Club.* Wilson liep met grote passen naar de badkamer.

Na een bliksemsnel middagtoilet, inclusief het weghalen van de baardstoppels en het op orde brengen van zijn kapsel, glipte hij in de kleedkamer in zijn grijze maatpak en gooide een zwarte mantel om zijn schouders. Hij hield ervan om zich als een echte gentleman te kleden. Al die jaren in dienst van mensen die veel waarde aan hun uiterlijk hechtten, hadden hem gevormd. Wilson vond het prettig om zich goed te verzorgen en zich altijd goed te kleden.

Een zacht gerinkel klonk ergens in huis, daarna kraakte er iets.

Plotseling blies de wind gierend door zijn woning en gooide de deur naar de kleedruimte met een harde knal dicht.

Bloody hell... Wilsons eerste en heel normale gedachte was dat een tak van de eik door de storm was afgerukt en door het raam gesmeten. Onmiddellijk daarna kwamen als vanzelf de woorden en omschrijvingen uit het dossier in zijn hoofd op, waardoor zich ook andere mogelijkheden aandienden. *Ik word paranoïde.*

Hij staarde naar de deur. Ineens wilde hij niet ongewapend de kleedkamer uit, ook al vond hij dat belachelijk van zichzelf. Zijn beide pistolen, waar hij een vergunning voor bezat, bewaarde hij in de kluis in de gang. Om daarbij te komen, moest hij in elk geval door de woonkamer.

Wilson pakte de zware kandelaar van het bijzettafeltje. Zilver. En met puntige voetstukken. *Beter dan niets.*

Hij liep naar de deur en opende hem met een ruk.

De wind gierde nog steeds door het huis. Zacht gekletter maakte duidelijk dat de regen door een open raam op de plavuizen viel.

Wilson slikte en voelde zijn wild bonkende hart. *Het is maar een tak. Of een inbreker*, zei hij tegen zichzelf, en hij probeerde zijn hartslag tot bedaren te brengen. Zoveel adrenaline had hij al heel lang niet meer in zijn bloed gevoeld. *Of het zijn vampiers, weerwolven, demonen... Ellendig rotdossier!*

Hij sloop voorzichtig door de geopende deur van de woonkamer en bleef doodstil staan, fronste zijn voorhoofd.

In het raam zat een gat en het stond open, kleine beekjes sijpelden over de grond. Een gedaante in een donkere, natte anorak en met een over het hoofd getrokken capuchon zat in zijn stoel met de laptop op schoot in het dossier te lezen. Met de gehandschoende rechterhand scrollde hij of zij naar boven en beneden, en in de linkerhand rustte een groot pistool met geluiddemper. De onderarm lag ontspannen op de stoelleuning.

Geen normale inbreker. Het geruststellende was dat vampiers, weerwolven en demonen waarschijnlijk niet de moeite zouden nemen om een wapen met suppressor aan te schaffen en dan bij een butler thuis in te breken. Wilson woog de kandelaar in zijn hand. Toch voelde hij zich onderbewapend.

‘Als u me daar lang genoeg hebt staan aanstaren,’ fluisterde de inbreker, zonder dat duidelijk werd of het een man of een vrouw was, ‘zou u thee voor ons kunnen zetten, mister Wilson.’ De hand met het pistool werd even opgetild. ‘Wees maar niet ongerust. Ik geloof dat u levend waardevoller bent dan ik eerst aannam. Vandaag hebt u geluk gehad.’

Ik weet helemaal niet of ik wel zoveel geluk aankan. Wilsons hart klopte nog steeds als een bezetene. Hij stond in tweestrijd: aanvallen of eerst maar eens zien wat het bezoek van plan was. ‘Ik ben benieuwd naar uw uitleg, mister...?’

‘Noem me zoals u wilt, mister Wilson, maar alstublieft geen Smith. Dat is zo’n vreselijk cliché.’ De inbreker fluisterde nog steeds. ‘Laat de Assamthee alstublieft vier minuten trekken. Ik prefereer rietsuiker en de melk hoeft u niet speciaal voor mij op te warmen.’

Wie het ook mag wezen, hij of zij ontbreekt het niet aan stijl. Wilson

besloot uit te zoeken wie er bij hem had ingebroken. De rust en zelf-verzekerdheid van zijn gast vond hij indrukwekkend en hij ging daadwerkelijk naar de keuken om een pot thee te zetten. Hoe meer tijd hem werd gegund, des te beter. *Waar is het arsenicum als je het een keer nodig hebt? Ik heb niet eens plantenmest om in de thee van het bezoek te doen.* De nodige handelingen voerde hij zonder na te denken uit. Butlerautomatisme. Toen hij klaar was, maakte Wilson van de gelegenheid gebruik om een groot keukenmes achter zijn broekriem te stoppen, mocht hij niet bij zijn pistolen kunnen komen.

Na amper tien minuten keerde hij met een vol presenteerblad terug in de halfduistere woonkamer, zette pot, kopjes met lepeltjes, melk en suiker op de tafel naast de open haard, schonk eerst voor zichzelf in en daarna voor zijn gast, die nog steeds achter de laptop zat te lezen. 'Hoeveel suiker, sir of madam?'

'Twee afgestreken lepeltjes, alstublieft.' De gehandschoende rechterhand klapte het scherm naar beneden. 'Ik kom, mister Wilson. Het licht kunt u uit laten. Ik heb het niet nodig.'

Toen de gedaante opstond, zag hij dat het een vrouw van nog geen één meter zeventig was. In het voorbijgaan pakte ze een blok hout uit de korf en gooide het op het vuur; het droge hout begon onmiddellijk te branden. De anorak stond een stukje open en daaronder droeg ze een zwarte coltrui en een zwarte cargobroek.

'Hebt u al een naam voor me bedacht?' vroeg ze. Ondanks het ge-fluister klonk ze geamuseerd.

'Miss Black zou heel goed passen,' antwoordde hij terwijl hij ging zitten.

De vlammen verlichtten haar en bezorgden haar gezicht een buitengewoon gezonde kleur. Ze glimlachte en om haar lichtgekleurde ogen ontstonden rimpeltjes. 'Ja, dat is oké.' Ze ging in de stoel tegenover hem zitten, de loop van het groot kaliber wapen op hem gericht. 'Was u echt van plan mij met die kandelaar aan te vallen?' Ze schoof de capuchon naar achteren, pakte haar kopje, bracht het naar haar lippen en blies over de thee. Kennelijk was ze niet bang om vergiftigd te worden.

'Hij stond daar toevallig en aan een kam uit de badkamer had ik niets gehad, denk ik, miss Black. Daar zou ik te weinig mee hebben kunnen uitrichten. Voor het doorsnijden van uw keel zou die ook niet geschikt zijn geweest. En mij is helaas ook geen geval bekend waarbij een agressor werd doodgekamd.' Wilson dronk langzaam en bekeek haar wat nauw-

keuriger. Haar gelaatstrekken waren mooi noch lelijk te noemen en ze had geen bijzondere kenmerken waardoor ze in een mensenmassa zou opvallen; het halflange blonde haar droeg ze in een korte vlecht. Omdat ze nog steeds zachtjes sprak, vermoedde hij dat daar een reden voor was.

‘Uitstekend antwoord.’ Black grijnsde en nipte aan haar thee. ‘O, heel lekker. Van welke plantage?’

‘Mokalbari.’

‘Echt een uitstekende smaak. Vol, moutachtig en niet te bitter, hoewel drie minuten in plaats van vier misschien beter was geweest.’

‘U stond erop dat het er vier werden.’

‘Ik weet het.’ Ze nam een stevige slok voordat ze het kopje weer neerzette. ‘Hebt u enig idee waarom ik hier ben?’

‘Ik weet wat uw oorspronkelijke plan was, maar ondertussen sta ik kennelijk niet meer noodzakelijk op uw dodenlijstje.’ Wilson keek over de rand van zijn kopje naar miss Black. ‘Ik geef toe dat ik niet weet voor wie ik een doorn in het oog zou kunnen zijn en waarom u zich pas vandaag hier vertoont. Ik vermoed alleen dat u een van mister Byrnes oude vijanden bent. Is dat zo? Of bent u een killer van een misdaadsyndicaat? Of heeft die ene spoorloos verdwenen bloedverwant u misschien op pad gestuurd om beslag op mister Byrnes erfenis te leggen?’

Black schudde zachtjes haar hoofd. ‘Nee, ik ben geen killer van de Russische maffia of van de Yakuza. Volgens mij bestaat er ook geen woedende nicht in de derde graad die die miljoenen graag zou willen hebben.’

‘Dus toch een oude vijand?’ Hij keek haar nieuwsgierig aan. ‘Niet dat dat mij geruststelt.’

‘Vijand. Ach ja, zo zou je het kunnen noemen, maar wel van recente datum.’ Black knikte over haar schouder naar de laptop. ‘Het heeft iets te maken met dat leuke bestandje vol waarheden.’

Ben ik ongewild een ingewijde in de wereld van de ondieren geworden? Wilson kreeg het heel even erg warm en trok toen zijn wenkbrauwen op. ‘De griezelige machten sturen een killer met een geluiddemper op me af – dat is een teleurstelling en niet wat ik had verwacht.’ Ze grijnsde weer terwijl hij sprak. ‘Maar het fijne weet ik er nog steeds niet van. U ziet er geamuseerd uit, maar gelooft u mij alstublieft... ik ben dat niet.’ Geheel werktuigelijk trok hij zijn das recht.

Black dacht enkele seconden na. ‘Wat hebt u onthouden van die keurige verhandeling over de Nachtkelten, mister Wilson?’

‘Neemt u me een soort examen af?’

‘Misschien wel.’

‘En als ik daarvoor zak?’

Als antwoord dwaalde Blacks blik naar haar pistool en weer terug. ‘Doe uw best, mister Wilson. Een uitstekende butler zoals u prent toch met gemak van alles in zijn geheugen. Stelt u zich maar voor dat het erom gaat dat u uw baas tevreden moet stellen.’

Wilson slikte en voelde dat zijn mond droog werd. Hij liet zijn hand van zijn das naar beneden glijden om dichterbij het verstopte mes te kunnen komen; voor het geval zijn uiteenzetting voor haar niet voldoende was en hij voor zijn leven moest vechten. Hij had in zijn leven menige test doorstaan, maar nog nooit was de inzet zo hoog geweest als vandaag. ‘Volgens mij gaat het bij de Nachtkelten om een subcultuur die uit Ierse vampiers en hun menselijke volgelingen bestaat,’ zocht hij op de tast zijn weg, ondertussen koortsachtig nadenkend. ‘Een soort... symbiose. De mensen geven vrijwillig hun bloed, als tegenprestatie delen de vampiers hun kennis met hen. Maar de normale Ieren waren daar niet van gecharmeerd en daarom moesten de Nachtkelten ondergronds gaan.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Vergeeft u mij.’ Hij nam een slok thee en greep die onderbreking aan om na te denken. Door de enorme hoeveelheid gelezen informatie was het moeilijk om alle details weer boven tafel te halen. *Concentreer je!* Ondertussen dacht hij er ook koortsachtig over na hoe hij aan zijn bezoek kon ontsnappen.

Black lachte meesmuilend. ‘Zet u de tijd graag naar uw hand, mister Wilson?’ fluisterde ze mysterieus.

‘Hoe heb ik het er tot nu toe afgebracht?’

‘Het schijnt er goed voor u uit te zien, u leeft nog. Gaat u verder. Misschien leert u vandaag nog iets wat niet in Byrnes documentje staat. Wat weet u van de vijanden van de Nachtkelten af?’

‘Gedaantewisselaars,’ antwoordde hij onmiddellijk. Door wat ze had gezegd, was er bij hem een licht opgegaan. ‘Ook voor hen moesten de Nachtkelten zich lang verbergen en uiteindelijk hebben ze een wapenstilstand met de gedaantewisselaars gesloten.’

‘Heel goed, mister Wilson!’ Black betuigde haar bijval door op het tafelblad te kloppen. ‘U stevent op een goed cijfer af. Wat nog meer?’

Mijn god, wat nog meer? ‘Ik vrees... dat ik niet meer weet,’ zei hij, zijn woorden rekkend. De vingers van zijn ene hand gleden opzij en vonden op de tast het heft van het mes. Er was een idee in hem opgekomen hoe

hij een verrassingsmoment kon creëren dat in zijn voordeel zou kunnen werken. 'Mister Byrne heeft niet meer opgeschreven. Geloof ik.' Wilson twijfelde er nog aan of hij preventief moest ingrijpen. Knetterend viel het blok hout in drie stukken, de vlammen laiden op en verlichtten de vrouw, die nog steeds een ontspannen indruk maakte. *Ik moet daar geen waarde aan hechten. Iedere killer maakt een ontspannen indruk, als het een prof is.* 'U behoort dus tot de Nachtkelten – mens of vampier?'

Black schoot niet en trok zelfs de slagpin van haar pistool niet naar achteren. 'Aha, u wilt weten met wie u van doen hebt. Ik ben een mens, een buitengewoon trouwe soldaat van mijn heer, en men heeft mij op pad gestuurd om u uit te schakelen. Men is bang dat u zich geroepen zou kunnen voelen om samen met de criminele beulsknechten van uw baas een wraakactie tegen ons te ondernemen. U hebt daar geld genoeg voor.' Haar onderlip trilde. 'Maar zoals ik zopas heb gelezen, heeft Harm Byrne u een totaal andere, zeer verrassende opdracht gegeven. Die vind ik opmerkelijk. En de betreffende personen zijn ook heel opmerkelijk: drie Judasdochters.'

Dus die Nachtkelten zijn goed op de hoogte van deze vampiersoort. 'Het gaat maar om één vrouwelijke vampier. De twee anderen...'

'Beiden dragen de kiem in zich, mister Wilson! Ze mogen misschien dan nog mensen zijn, maar na hun dood kunnen ze buitengewoon machtige bloedzuigers worden. In aanleg zijn ze dat.' Haar mobieltje begon te riedelen met een onaangename, rare melodie, die je alleen volgens moderne maatstaven een 'lied' zou kunnen noemen. Black viste het uit de zak die opzij aan haar broekspijp zat en voerde zachtjes een gesprek dat Wilson niet kon verstaan; ze leek Gaelic te spreken.

De onderbreking kwam hem goed uit, omdat hij zijn gedachten moest ordenen. *Wat willen die Nachtkelten van me?* Het leek om Theresia Sarkowitz te draaien en ook om Emma en Elena Karkow. Maar waarom?

Harm Byrne had in zijn testament van hem verlangd dat hij alle hindernissen voor moeder en dochter uit de weg ruimde, koste wat het kost.

De Nachtkelten waren nu nog geen hindernis, maar hoe langer het telefoongesprek van Black met die onbekende duurde, des te meer raakte Wilson ervan overtuigd dat de Nachtkelten de eersten zouden zijn die op zijn dodenlijstje kwamen te staan. De al te duidelijke belangstelling in het patchworkgezin Karkow-Sarkowitz bestemde hen daar als het ware al voor.

Stom was alleen dat Wilson geen idee had hoeveel Nachtkelten er eigenlijk bestonden, zowel van de vampiers als van hun bondgenoten. De voortekenen waren in de huidige situatie zelfs niet eens gunstig voor hem. *Waarover had ze het nu? En met wie?* Zijn vingers legden zich om het heft van het mes. Met zijn andere hand pakte hij zijn kopje op en dronk.

Black zat al een tijdje te luisteren zonder iets te zeggen, nam daarna afscheid en hing op. 'Neemt u me niet kwalijk, mister Wilson,' zei ze op haar fluistertoon. 'Ik weet dat het onbeleefd is om in het bijzijn van anderen lang te telefoneren, maar omdat het om uw toekomst ging, zult u mij dat vast wel kunnen vergeven.'

'Dat kan ik wel. Bij dezen,' antwoordde hij terwijl hij zijn kopje op het schotelkje zette. 'En? Wat is er besloten?'

'Dat ik u iets moet voorstellen. In plaats van u uit te schakelen.' Nu haalde Black de slagpin wel naar achteren en bij het vergrendelen klonk een droge klik. 'Het gaat om Theresia Sarkowitz en haar beide nakomelingen. We zijn in hen geïnteresseerd. Buitengewoon geïnteresseerd, en u moet voor ons in verband daarmee een paar kwesties afhandelen.'

'Juist ja.' *Dan sta je nu op mijn lijstje.* Wilson schonk weer thee voor zichzelf in. Nu moest hij zijn idee voor een afleidingsmanoeuvre in een daad omzetten. 'Kwesties dus. En hoe willen de Nachtkelten bewerkstelligen dat ik met hen samenwerk?'

Black glimlachte niet meer en haar gefluister klonk nu kil terwijl ze zei: 'Gezien uw financiële situatie hoeven we het niet met geld te proberen, mister Wilson. Wat denkt u overigens dat die kwesties zouden kunnen zijn?'

'Ik neem aan dat...' *Ik hoop dat het lukt.* Wilson slingerde de theepot bliksemsnel in de open haard.

Onmiddellijk stegen stoom en rook op en hulden Black in een wolk. Ze haalde twee keer de trekker over.

Hij liet zich opzijvallen. De eerste kogel raakte hem in zijn schouder en schoot dwars door zijn vlees, de tweede miste hem. Door de pijn moest hij zijn tanden op elkaar zetten, terwijl hij het mes trok en het al liggend langs de tafel naar Black slingerde.

De vrouw dook weg, de kling boorde zich met een snorrend geluid in de gestoffeerde leuning. 'Mister Wilson, ik waarschuw u!'

Tijd voor mijn wapens. Wilson kroop op zijn buik onder de tafel door, sprong overeind en dook uit de woonkamer de gang op. Hij trapte, al

liggend, de deur met zijn voet dicht, zette zijn schoenzool er met kracht tegenaan zodat Black die niet kon openen; tegelijkertijd rekte hij zich uit en tikte het nummer in op het elektronische slot van de kluis die naast de deur stond.

Met een splinterend gekraak verschenen er vier duimdikke gaten in de deur. De schoten zouden hem hebben getroffen als hij ervoor had gestaan. Er klonk een doffe bons en Wilsons voet kreeg een klap van de deur. Black wierp zich er van de andere kant tegenaan, maar hij hield stand.

Een piep maakte duidelijk dat de juiste code was ingetoetst.

Nog even en onze kansen staan gelijk, Black. Gehaast rukte hij de kluisdeur open, pakte uit de lade de pistolen, twee Walthers negen millimeter, laadde ze door en schoot door de gesloten deur. De schokken van de terugslagen verergerden de pijn in zijn schouder en hij kreunde ingehouden.

Vanaf de andere kant klonk een zachte, hese schreeuw, gevolgd door de doffe dreun van een vallend lichaam.

Die niet waagt die niet wint! Wilson bleef liggen en trapte de geperforeerde deur open, hield zijn halfautomatische pistool evenwijdig aan en vlak boven de grond om Black de genadeslag toe te brengen. Maar hij zag haar nergens – alleen de omgevallen stoel. *Shit! Ze heeft me...*

Boven hem maakte een schaduw zich los van de deurpost en vloog op hem af.

Wilson rolde opzij, de laarzen misten hem op een haar na en knalden tegen de vloertegels. Voordat hij ook maar iets kon doen, kreeg hij een trap en verloor een van de twee Walthers. Het lukte hem weliswaar om de loop van zijn tweede pistool op Black te richten en twee keer te schieten, maar hij leek haar te missen.

Met een gerichte, felle trap sloeg Black het wapen uit zijn vingers en de heftige pijn in zijn pols maakte duidelijk dat die minstens verstuikt was. Toen duwde ze het uiteinde van de enorme geluiddemper tegen zijn voorhoofd. 'Mister Wilson, dat was best goed, maar niet slim,' fluisterde ze. Haar trui had door de schietpartij schade opgelopen, de col hing open. Wilson zag een oud litteken dat horizontaal over haar hals liep. 'We moeten hier weg. Ik ben bang dat een van uw burens de bobby's zal waarschuwen. We praten ergens anders verder.'

Hij was vooral blij dat Black de trekker van haar wapen niet overhaalde. De gaten in haar kleding bewezen dat hij haar wel had geraakt.